

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719203757
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719203757.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 1/ X. A., nar. X.XX.XXXX, bytom A. X, W., 2/ M. A., nar. XX.X.XXXX, bytom A. X, W., obaja zastúpení splnomocneným zástupcom - Občianskym združením ZASTAVME ÚŽERU - občianske združenie, so sídlom Pod Hájom 1367/169-44, Dubnica nad Váhom, IČO: 51 255 022, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Bočná 10, Košice, IČO: 36 863 017, o zaplatenie 9.418,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 10Csp/90/2019-206 zo dňa 9.7.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin (ďalej „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“), ktorou sa domáhali voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že nimi uzatvorená spotrebiteľská zmluva z dôvodu absencie potrebných zákonných náležitostí je bezúčinná a bez poplatková (výrok I.). Žalovanej ako úspešnej strane (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) priznal proti žalobcom právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Rozhodnutie o výške náhrady trov si okresný súd vyhradil na dobu právoplatnosti veci samej (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany sporu uzatvorili dňa 5.1.2001 zmluvu o splátkovom úvere č. 0353551166 (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej charakter súd prvej inštancie posúdil ako spotrebiteľský v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z.z.“). S poukazom na samotný charakter uzatvorenej zmluvy a vzhľadom k tvrdeniam žalobcov o absencii potrebných zákonných náležitostí predmetnej zmluvy okresný súd skúmal, či zmluva obsahuje všetky potrebné náležitosti v zmysle citovaného zákona. Konkrétne vady uvedenej zmluvy žalobcovia videli v tom, že neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. g), j) zák. č. 129/2010 Z.z., a to 1/ celkovú výšku spotrebiteľského úveru, 2/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a 3/ celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s predloženými listinnými dôkazmi vo vzťahu k žalobcom označeným vadám uviedol, že celková čiastka, ktorú mali žalobcovia ako spotrebiteľia zaplatiť, bola v zmluve uvedená 26.738,37 eur, avšak z matematického výpočtu súčiny jednotlivých splátok vyplýva, že žalobcovia ako spotrebiteľia mali zaplatiť žalovanej sumu 26.740,64 eur. Napriek uvedenému rozdielu sa ale stotožnil s vysvetlením žalovanej strany o tom, že odchýlka mohla vzniknúť zaokrúhľovaním pri výpočte mesačných splátok, pričom rozdiel je tak minimálny, že by nebolo v súlade so zásadou proporcionality sankcionovať takúto odchýlku bezúčinnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Navyše žalobcovia úver ešte nesplatili, a preto nemohli ani produkovať dôkaz o tom, že banka im z inkasného úveru účtu stiahla vyššiu sumu, ako mali podľa zmluvy platiť, teda, že by banke zaplatili viac než sumu 26.738,37 eur, ktorá bola uvedená v zmluve. Z uvedeného dôvodu preto argument žalobcov o nesprávnom uvedení celkovej čiastky nepovažoval okresný súd za dôvodný. Na margo toho, že reálne bola žalobcom vyplatená len suma 13.261,- eur a nie v zmluve uvedená 13.500,- eur, súd prvej inštancie

uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že v základných podmienkach úverovej zmluvy bolo uvedené, že žalovaným bude poskytnutý úver vo výške 13.500,- eur pri zaplatení spracovateľského poplatku vo výške 239,- eur, ktorý má byť uhradený pri uzatvorení zmluvy z prostriedkov úveru. Tým si zmluvné strany dojednali v podstate fakt, že nárok žalobcov na vyplatenie úveru vo výške 13.500,- eur sa započítava proti nároku banky na zaplatenie spracovateľského poplatku, ktorý má banka právo strhnúť si z úverových prostriedkov. Akékoľvek iné nazeranie na takéto dojednanie argumentácie, že v dôsledku tejto skutočnosti nie je správne uvedená celková výška úveru, je podľa presvedčenia súdu prvej inštancie zo strany žalobcov čisto špekulatívne a účelové tvrdenie produkované v snahe vyhnúť sa splateniu úveru podľa podmienok úverovej zmluvy. Okresný súd sa nestotožnil ani z ich tvrdeniami, že bez poistenia úveru by úver neboli získali a že poistenie nemali možnosť odmietnuť. Tieto tvrdenia boli vyvrátené jednak výpoveďou svedkyne R., ale aj obsahom žiadosti o poskytnutie úveru. Úverová zmluva bola podľa presvedčenia súdu prvej inštancie vyjednaná individuálne a jej obsah vychádzal z údajov, ktoré žalobcovia poskytli v žiadosti o poskytnutie úveru, ktorú spísali s pracovníčkami žalovanej banky ešte v decembri roku 2010, teda niekoľko dní pred vyhotovením samotného znenia úverovej zmluvy. Okresný súd v uvedenej časti vec uzatváral tak, že poistenie úveru nebolo podmienkou pre jeho samotné získanie, poplatky za poistenie nemali byť zahrnuté (a v skutočnosti ani neboli zahrnuté) do výpočtu RPMN úveru (viď ust. § 2 písm. g) veta po bodkočiarke argumentum a contrario zák. č. 129/2010 Z.z.). Zmluva uvádzala aj celkovú čiastku spojenú s úverom ako súčet celkových nákladov spotrebiteľa a celkovej výšky spotrebiteľského úveru, pričom nebol protokolovaný dôkaz preukazujúci, že by žalovaná banka žiadala proti žalobcom zaplatenie vyššej sumy, než tej, ktorá bola ako celková čiastka spojená s úverom uvedená v úverovej zmluve. V tomto smere okresný súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15 z 9.11.2016, vyslovil presvedčenie, že zákonné sankcie pre porušenie vnútroštátnych ustanovení o spotrebiteľských úveroch a podmienok zmlúv o spotrebiteľských úveroch musia byť primerané a odrádzajúce, avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality. Zo zhora uvádzaných dôvodov (bližšie uvedených v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku v bodoch 17 až 35) okresný súd, keďže nezistil namietané nedostatky v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve, ktoré by bolo možné postihnúť podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol. Inak povedané, nezhliadol poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov a je povinnosťou žalobcov vrátiť ho s dohodnutými úrokmi, poplatkami a ďalšími zmluvne dojednanými plneniami a až do výšky celkovej čiastky spojenej s úverom uvedenej v zmluve.

2. Proti uvedenému rozsudku žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej „odvolatelia“) podali odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Súdu prvej inštancie vytykali nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Naďalej trvali na tom, že nimi uzatvorená zmluva o úvere so žalovanou v celkovej sume 13.500,- eur trpí vadami, na základe ktorých ju treba považovať za bezúročnú a za bezpoplatkovú. Zopakovali, že v zmluve bola nesprávne uvedená výška úveru a tiež nesprávne uvedená výška RPMN, a to z dôvodu nezahrnutia poistného do predpokladov potrebných na výpočet RPMN a pre už spomínané neposkytnutie úveru v dojednanej sume, ale len vo výške 13.261,- eur. Práve v poskytnutí inej výšky spotrebiteľského úveru než dojednanej okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Na podporu správnosti svojej argumentácie odvolatelia poukázali na súdnu prax (viď rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 27Co/118/2019 zo dňa 28. apríla 2020, tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo/29/2013, sp.zn. 6Cžo/39/2012, sp.zn. 6Sžo/21/2013). Súdu prvej inštancie pri svojom rozhodovaní tiež nebral v úvahu judikatúru Súdneho dvora EÚ, konkrétne vec C-377/14 O. P. R., A. R. proti Finway a.s. zo dňa 21.4.2016, na ktoré rozhodnutie žalobcovia poukázali už v podanej žalobe. Predmetné rozhodnutie konštatuje neprípustnosť zahrnutia nákladov, výdavkov, poplatkov za poskytnutie úveru a podobných položiek do celkovej sumy úveru. Okresný súd nepostupoval rovnako vo vzťahu ku každej strane, pretože poukaz žalobcov na spomínané rozhodnutie Súdneho dvora EÚ nechal v úvahu, naopak, pokiaľ žalovaná poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/815 z 9.11.2016, uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie pri svojom rozhodovaní zohľadnil. Osobitne odvolatelia zdôraznili, že zmluvou dohodnutý spôsob úhrady spracovateľského poplatku sa nemôže vykonať inak než, že žalovaná bola povinná poskytnúť žalobcom úver v plnej výške a následne by žalobcovia z týchto úverových prostriedkov uhradili predmetný poplatok. Žalovaná však uvedeným spôsobom nepostupovala, keďže úver poskytla žalobcom v zníženej výške. Ak chcela žalovaná vykonať akékoľvek započítanie, potom tento spôsob započítania mal byť obsiahnutý v zmluve o úvere, čo však žalovaná v zmluve o úvere neuviedla. Záver súdu prvej inštancie o dojednaní započítania nároku žalobcov na vyplatenie úveru oproti nároku banky na zaplatenie spracovateľského poplatku nemá oporu

vo vykonanom dokazovaní, nakoľko táto možnosť v zmluve o úvere obsiahnutá nie je a prvoinštančný súd v tejto otázke dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadрила.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobcov 1/ a 2/ v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok okresného súdu zrušil a v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP a s poukazom na § 380 ods. 2 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Zo skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom vyplýva, že v preskúmanej veci si žalobcovia uplatňujú voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 9.418,67 eur s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia tvrdiac, že medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o úvere, o ktorej spotrebiteľskom charaktere nebolo v súdnej veci sporu, trpí vadami, v dôsledku ktorých ju je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Konkrétne žalobcovia namietli nesúlad medzi celkovou výškou žalovanej poskytnutého spotrebiteľského úveru a v zmluve dojednej sumy, nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov a napokon celkovú výšku spotrebiteľského úveru.

6. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil na závere, že medzi stranami sporu uzatvorená zmluva je bezchybná, zodpovedá náležitostiam v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Žalobcami uvádzané výhrady (bližšie viď bod 1 tohto rozhodnutia) nepovažoval za opodstatnené.

7. Po preskúmaní dôvodov napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahu prislúchajúceho spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil v otázke bezúročnosti žalobcom poskytnutého spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho nevykonan navrhované dôkazy. Hneď prvým dôvodom, na základe ktorého žalobcovia tvrdili, že nimi uzatvorená spotrebiteľská zmluva nezodpovedá ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z.z., je žalovanou nesprávne poskytnutá celková výška spotrebiteľského úveru. Žalobcovia uzatvorili zmluvu o úvere na sumu 13.500,- Sk (č.l. 7 a nasl. spisu), pričom v skutočnosti im zo strany žalovanej bola poskytnutá len suma 13.261,- Sk, keďže žalovaná si do výšky poskytnutého úveru započítala spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru v sume 239,- eur. Žalobcovia uvedený postup označili za nesprávny a rozporný s judikatúrou či už súdov SR, resp. Súdneho dvora EÚ. V tejto súvislosti poukázali aj na konkrétne rozhodnutie vo veci C-377/14, ktoré okresný súd pri svojom rozhodovaní nevezal v úvahu.

8. Rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14 O. P. R., A. R. proti Finway a.s. bola okrem iných riešená aj otázka, čo je potrebné považovať za celkovú výšku úveru poskytnutého spotrebiteľovi veriteľom. V bode 91. rozsudku Súdny dvor uvádza, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetom úveru a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

9. Koncepcia Civilného sporového poriadku je okrem iných založená aj na princípe právnej istoty (čl. 2 CSP), ktorý definuje ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Uvedenému zodpovedá povinnosť súdu v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 jasne, výstižne a presvedčivo odôvodniť rozhodnutie s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax, a to aj pre prípad, ak sa od tejto odkloní. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa judikatúry Ústavného súdu SR je implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. To znamená, že z odôvodnenia sa má strana dozvedieť o dôvodoch prijatia či odmietnutia svojho argumentu.

10. Z uvedeného vyplýva, že ak už došlo k judikatúrnemu vyriešeniu určitej otázky k publikovaniu niektorého rozhodnutia ako stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu

a rozhodnutí súdov SR (ďalej len „Zbierka“) je potrebné, aby súdy tento judikatúrny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Požiadavka, aby sa na určitú právnu otázku pri opakovaní už v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL ÚS16/95 a II.ÚS 80/99). Najvyšší súd SR vo veci z 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo 6/2017 konštatoval, že ústavná rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj jednotlivito doposiaľ v nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne naň nadviazali. V uznesení Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo 120/2017 súd dodal, že s prihliadnutím na čl. 3 Základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora EÚ (v danom prípade ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14 O. P. R., A. R. proti Finway a.s.). Rozhodnutia súdov iných štátov a teda rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú.

11. V preskúmvanej veci je nesporné, že žalobcom nebola zo strany ich veriteľa poskytnutá suma 13.500,- eur tak, ako bola uvedená v spotrebiteľskej zmluve, ale suma nižšia po odrátaní spracovateľského poplatku. S poukazom na uvedené skutkové zistenie a tiež vzhľadom na závery obdobne posudzovanej veci Súdny dvorom EÚ (obdobne rozhodnutia Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co 14/2019 zo dňa 19.11.2019, Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co 135/2019 zo dňa 20.07.2020) odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenie okresného súdu ohľadom reálne poskytnutej výšky žalobcom poskytnutého úveru je nesprávne a nesprávny je potom právny záver o bezchybnosti medzi stranami sporu uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy. Bezpochyby žalobcom poskytnutý úver v nižšej sume, než ako sa v skutočnosti so žalovanou dohodli, má dopad aj na výšku RPMN, ktorá bola taktiež uvedená nesprávne, pretože vychádzala z celkovej sumy 13.500,- eur, ktorá ale žalobcom reálne poskytnutá nebola.

12. Záverom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia náležitým spôsobom s námietkami žalobcov (poukazujúcich na judikatúru Súdneho dvora EÚ) ohľadom nesprávne uvedenej výšky úveru a RPMN nevysporiadal, pričom práve predmetné námietky mali rozhodujúci význam pre jeho rozhodnutie.

13. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zmysle uvedeného ustanovenia odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. V danom prípade v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia v otázke bezchybnosti náležitostí spornej spotrebiteľskej zmluvy okresný súd nevykonal ohľadom žalobcami tvrdenej výšky bezdôvodného obohatenia žiadne dokazovanie a vzhľadom k jeho rozsahu odvolací súd nepovažoval za účelné jeho doplnenie v konaní pred odvolacím súdom. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu. (§ 391 ods. 2 CSP).

14. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)